

28. นิทานเรื่องชาวสวนกับลูก

ยังมีชาวสวนผู้หนึ่ง	เวลาจนถึงความตาย
อยากจะสอนลูกทั้งหลาย	ด้วยหมายรู้จักทำสวน
เพื่อจะดำรงตระกูล	ของคนพร้อมมูลที่ถ้วน
จึงสั่งลูกเต้าทั้งมวล	ในสวนสมบัติพ้อมมี
สั่งเสร็จพอพลันสิ้นใจ	ลูกไซ้ร้จำคำถ้วนดี
จัดแจงปลงศพทันที	จำคำพ้อที่สั่งไว้
สำคัญว่าทรัพย์ฝังอยู่	ซุดดูในสวนไกลใกล้
คันทั่วไม่พบสิ่งใด	ละเหยเพลี่ยใจจริงจริง
ครั้นแล้วดันไม้ในสวน	ดินร่วนแตกใบแตกกิ่ง
ลูกคกห้อยย้อยนอนกลิ้ง	ชาวสวนไม่นั่งดูตาย
ต่างคนช่วยกันเก็บผล	ลูกคกเก็บจนเหลือหลาย
ขายแล้วได้ทรัพย์มากมาย	รวยกว่าปีกลายทวีคูณ

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถึงคนโง่ ถ้ามีความเพียร ก็ย่อมได้รับผลดี

29. นิทานเรื่องท้องกับตัว

ครึ่งหนึ่งส่วนต่างต่าง	อยู่ในร่างกายเรานี่
มือปากบรรดามี	ฟันและท้องได้เคียงกัน
ว่าท้องไม่ทำงาน	แสนสำราญเฉยอยู่นั้น
มือตื้นปากและฟัน	ทำงานหนักเหนื่อยจนอาน
จึงเกิดอิจฉาท้อง	ต่างเห็นพ้องหยุดกิจการ
มือไม่ส่งอาหาร	ปากไม่อมฟันไม่เคี้ยว
โดยหวังจะแก้งท้อง	ที่ลำพองให้แห้งเหี่ยว
ทรมาณจริงจริงเจียว	คัดสันดานที่เฉยนิ่ง
ไม่ซ้าทั้งร่างกาย	กระวนกระวายไปทุกสิ่ง
อ่อนเพลียไม่ไหวดิ้ง	หมดเรี่ยวแรงเหมือนจะตาย
ทุกส่วนเริ่มสำนึก	คิดตรองตรึกรู้ความหมาย
อวัยวะในร่างกาย	ต่างอาศัยพึ่งพากัน
จะแยกกันมิได้	หากแยกไซ้ร่ายแมนมัน
อาศัยไม่ตรีกัน	จึงดำเนินไปด้วยดี

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า กิจธุระอันใดที่ต้องช่วยกันทำหลายคน ถ้าคนเหล่านั้น
นั้นเกียงแย่งไม่ปรองดองช่วยเหลือกันและกัน ปล่อยให้เสียการก็เสียประโยชน์ของคน
เหล่านั้นด้วยกันทุกคน

30. นิทานเรื่องเทพารักษ์กับคนตัดไม้

ยังมีชาวป่า	แข็งแรงหนักหนา	ตัดต้นไม้ใหญ่	
อยู่ริมลำธาร	ทำขวานหลุดไป	พลัดตกจมใน	น้ำลึกไหลวน
ชาวป่าตะลึง	เสียใจสุดซึ่ง	หนทางอัศจรรย์	
ว่าน้ำไม่เป็น	ลำเค็ญเหลือทน	หากงมในชล	คงจมน้ำตาย
จึงนั่งจับเจ้า	ร้องไห้กอดเข้า	ปานชีพสลาย	
ฝ้ายเทพารักษ์	ร้องทักข้างกาย	ร้องให้ฟูมฟาย	ด้วยเหตุอันใด
ชายนั้นเล่าความ	เทพารักษ์ถาม	ขวานจมน้ำไฉร	
เทวบอกเจ้า	อย่าเศร้าเสียใจ	เร่งมขวานให้	โดยไม่รีรอ
แล้วนำขวานทอง	เป็นประกายส่อง	นำขึ้นมาจ่อ	
มิใช่ขวานท่าน	พบพานแล้วหนอ	ตอบไม่รีรอ	มิใช่ของเรา
เทวัญมใหม่	ได้ขวานเงินไฉร	วาววับเป็นเงา	
เอาซิของท่าน	เชิญวานรับเอา	ชาวป่าหน้าเศร้า	มิใช่อีกครา

คราวนี้เทพารักษ์ นำขวานเหล็กหนัก มาให้ดังว่า
 ชายนั้นดีใจ กราบไหว้เทวา ขอบคุณหนักหนา ขวานข้างจริงจริง
 เทวดานิ่งคิด ชายนี้ดวงจิต ชื่อสัตย์ทุกสิ่ง
 มอบขวานเงินทอง ทั้งสองงามพริ้ง ชายนั้นนั่งนิ่ง ขอบคุณเทวา
 ครั้นเพื่อนบ้านรู้ เรื่องราวเล่าสู่ แพร่หลายนักหนา
 มีชายอีกคน โลกผันเหลือคณา เข้าไปในป่า โยนขวานลงธาร
 แล้วยิ่งร้องไห้ กอดเขาร่ำไร แสนเสียดาขวาน
 ครั้นเทพารักษ์ ประจักษ์ช้านาน งามสิ่งต้องการ คือขวานทองวาว
 จึงร้องถามไถ่ ขวานเจ้าใช้ไหม สีทองสกา
 ชายนั้นรีบตอบ เห็นชอบที่กล่าว ขวานทองแวววาว เป็นของตนเอง
 ฝ่ายเทพารักษ์ จึงได้ประจักษ์ คนโกงโง่งเงง
 จิตละโมบมาก ปราศจากยำเกรง ขวานของตัวเอง ไม่งมให้ไป
 ผู้ชายคนนั้น นั่งซึมอยู่นั้น รู้สึกเสียใจ
 ขวานเหล็กเงินทอง ที่ปองหวังไว้ หลุดลอยห่างไกล เพราะไร้สัจจา

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า หาประโยชน์ด้วยความซื่อสัตย์แน่นอน ดีกว่าหาด้วย
 ความเท็จ

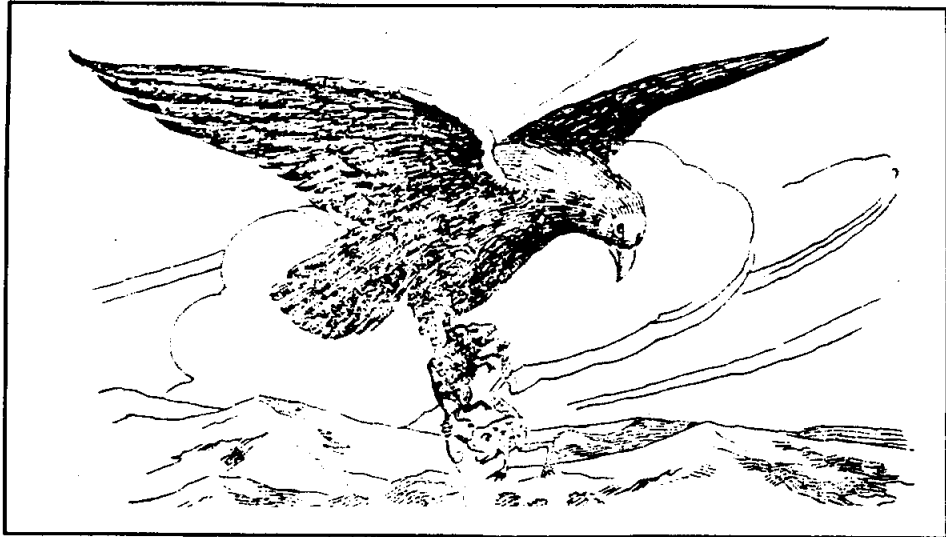
31. นิทานเรื่องนายพรานกับไก่ฟ้า

ครั้งหนึ่งยังมีพรานไพร	เดินทางเข้าไปไพรสมณห์
ซึ่งข่ายดักเป็นค่ายกล	ไก่ฟ้าบินวนผ่านมา
มองเห็นเมลิ็ดข้าวกระจาย	ที่นายพรานล่อแน่นอนหนา
จึงร่อนลงจากนภา	จ้องหาจิกกินเพลิดเพลิน
จนลวงเข้าไปติดข่าย	พยายามดิ้นหมายบินหนี
กลับติดข่ายเข้ายับเยิน	ที่สุดเผชิญนายพราน
ครั้นจับไก่มาอุ้มไว้	ตัวไก่นั้นน่าสงสาร
ไก่กลัวจนสั่นสะท้าน	จึงวอนนายพรานปล่อยไป
เมื่อตัวเรารอดชีวิต	จะคิดล่อลวงเพื่อนให้
มาติดข่ายนายพรานไพร	โปรดไว้ชีวิตสักที
นายพรานครั้นได้ฟังกล่าว	ปวดร้าวในใจเหลือที่
จึงด่าไก่ฟ้าอัปรีช	คิดเอาตัวดีปลอดภัย
ลวงเพื่อนมารับทุกขทน	ส่วนคนตัวรอดไปได้
อยู่ก็หนักแผ่นดินไซรั	จึงเชือดคอให้ตายลง

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้ที่คิดร้ายแก่เพื่อนเพื่อประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว ย่อม
เป็นความเสียหายแก่ตนยิ่งขึ้น

32. นิทานเรื่องหนูกบกับเหยี่ยว

หนูกบหนึ่งหากินตามท้องนา
ได้ชอบพอกันเคยเลยปรองดอง
ต่างออกเที่ยวหากินทุกเช้าเย็น
แต่จะไปไกลไม่สะดวกครั้น
หนุจึงว่าเรามาผูกคินให้ติด
แม้จะเดินทางไกลที่ใดใด
ครั้นวันหนึ่งพบบึงอยู่ขวางหน้า
ทั้งกึ่งก้านดอกใบอรชร
แหวกว่ายน้ำดำเล่นเย็นดียิ่ง
ส่วนหนุนาคิดด้อยลอยออกไป
เหยี่ยวตัวหนึ่งบินมาดลาร้อน
โฉบหนุติดขึ้นไปไม่รอรี
เหยี่ยวกินเหยื่อทั้งกบและทั้งหนุ
นี่เพราะเพลิดเพลินหนอจึงมรณา

ครั้นแล้วมาพบกบที่ริมหนอง
สัตว์ทั้งสองสัญญาเป็นเกลอกัน
สนิทเช่นกลมเกลียวที่เดิวนั้น
กบเดินช้าทั้งนั้นไม่ทันใจ
หากท้องเที่ยวก็จะชิดไม่ไปไหน
ก็จะไม่พลัดพรากจากกันจร
คูน้ำทำเย็นใสบัวสลอน
กบกระโดดลงก่อนเบิกบานใจ
ลืมทุกสิ่งว่าหนุอยู่ใกล้ใกล้
ก็ขาดใจตายพลันโดยทันที
แลเห็นก้อนหนุตายจึงหมายรี
ก็พอดิผูกติดกบขึ้นมา
ซึ่งทั้งคู่แสนอร่อยเป็นหนักหนา
เป็นอุทาหรณ์ไว้ใส่ใจจำ

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การที่เห็นแต่แก่ความสนุกเพลิดเพลินของตัวเองฝ่ายเดียว
ไม่มีถึงความทุกข์ของผู้อื่นบ้าง ย่อมกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ตนได้

33. นิทานเรื่องราชสีห์ชั้นสุตรมหายใจ

ราชสีห์ตัวหนึ่ง ของคนที่มิ	กลืนนี้เช่นไร	อยากใครรู้ซึ่ง จึงถามแกะไซร์	กลืนลมหายใจ อยู่ที่ชายป่า
แกะบอกว่างลิ้น		همینสุดทสนัน	แทบวายชีวา
ราชสีห์โกรธจัด	โดดกัดคอขา	กินเสียเถิดหนา	วาจาอัปรีย
ครั้นเดินต่อมา		จึงพบหมาป่า	รีบหาเร็วรี่
ราชสีห์ถามไถ่	หายใจกลืนนี้	ดมคุสั๊กที	กลืนเป็นอย่างไร
หมาป่าครั้นคร้าม		ร้องตอบคำถาม	ยกขอเข้าไว้
ลมหายใจท่าน	หอมหวานชื่นใจ	ราชสีห์ฟังให้	โกรธแค้นมิหาย
ตรงเข้าดบกัด		ทั้งเหวี่ยงทั้งฟัด	จนหมาป่าตาย
ครั้นแล้วราชสีห์	หลิกลี้ลั้บกาย	พบจึงจอกหมาย	ได้ถามความจริง
จึงจอกูรู้ที		เห็นทำไมดี	หากบอกทุกสิ่ง
จะกล่าววยกยอ	หรือพ้อติติง	ราชสีห์โกรธยิ่ง	คงได้รับภัย
จึงกล่าวตัดความ		ว่าที่ท่านถาม	เราเป็นหวัดไซร์
ถึงดมกลืนท่าน	ช้านานเพียงใด	มิรู้กลืนได้	ไปรดอย่าถามเลย
ราชสีห์ครั้นฟัง		จึงไม่หยุดยั้ง	ผ่านไปเฉยเฉย
ฝ่ายหมาจึงจอก	เดินออกหน้าเวย	ดีใจเหลือเอ่ย	ที่พ้นภัยพาน

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การรู้จักหลีกเลี่ยงไม่เกี่ยวข้องกับแก่คนพาล ย่อมเป็นคุณแก่
ตัวมาก

34. นิทานเรื่องกบเลือกนาย

มีกบฝูงหนึ่งอาศัย
น้ำนิ่งเย็นชื่นสุรา

ครั้นอยู่นานเมื่อระอา
โปรดส่งนายมาคุ้มครอง

เทวาเห็นความโง่ของ
จึงทิ้งขอนไม้ท่อนใหญ่

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว
เป็นคลื่นคบกล้วอลหม่าน

ครั้นเสียงสงบมิปาน
ว่ายน้ำเข้าไปมองดู

เห็นขอนไม้ลอยน้ำอยู่
ป็นปายสนุกสนาน

อยู่ในบึงใหญ่

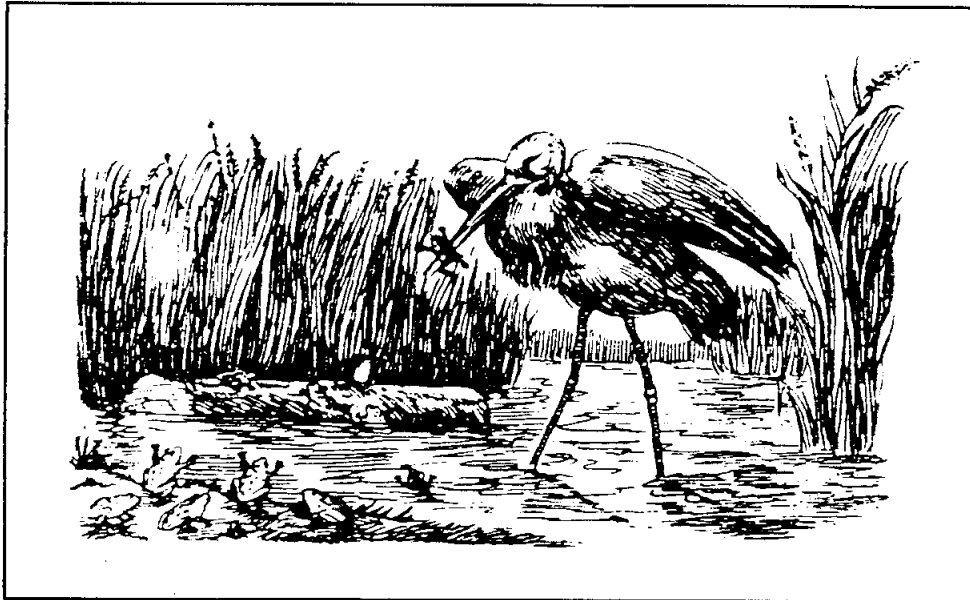
ร้องทุกข์เทวา

หมู่กบทั้งผอง

น้ำกระเพื่อมไป

กบหนึ่งกล้าหาญ

เกาะขอนสักครู่

อยู่มามีชำมिनาน
 เบื่อหน่ายขอนไม้ นายตน

กบเกิดรำคาญ

อันวอนเทวาก็หน
 ปกป้องคุ้มครองผองภัย

ขอนายสักคน

เทวารู้สึกขัดใจ
 จับกบกินทุกทุกวัน

ส่งกระสาไป

ไม้ชำเหล่ากบฝูงนั้น
 จากบึงใหญ่ น้ำใสเย็น

หมดสิ้นสูญพันธุ์

%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความทะเยอทะยานอยากได้ไม่รู้จักประมาณ ย่อมเป็นการ
 หากภัยใส่ตัวเอง

35. นิทานเรื่องยายแก่กับหมอ

ครั้งหนึ่งมียายแก่
มองไม่เห็นสักครา

หมอจำฉันตามัว
ทรัพย์ฉันมีเพียงพอ

ครั้นหมอไปถึงบ้าน
อย่าเลยทำอุบาย

ทุกวันค่อยหยิบจวดย
เครื่องใช้ติดมือมา

ครั้นแล้วจึงใช้ยา
คาหายเร็วจริงหนอ

หมอจึงทวงเงินยาย
ยายไม่ให้เพิ่มเติม

ยายบอกคุณาการ
รักษาเพียงเลโล

ยายยังมองไม่เห็น
หมอดารักษาแล้ว

ตัวแก่แย่งเพราะโรคตา
ให้เด็กพาไปหาหมอ

ไม่ต้องกลัวฉันร้องขอ
จะจ่ายค่ารักษาหาย

ตะลึงลานสิ่งของหลาย
รักษาไปให้หายช้า

ขูดหีบด้วยขามถ้าชา
จนหมดสิ้นไม่เหลือเหลือ

ป้ายลูกค้ายายจนพอ
เห็นชัดเจนเหมือนเช่นเดิม

ก็ด้วยหมายได้ทรัพย์เสริม
จึงฟ้องศาลพาลเฉโก

หมอสาธารณสุขโก่งอ๊กไข
ไม่หายจริงยังมีดมัว

ลางลางเป็นเพียงสลัว
ไม่ให้ทรัพย์ตามสัญญา

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การรู้มากและเห็นแต่แก่เด็กแก่น้อย ข่อมดัดประโยชน์ที่
คนยังจะได้ต่อไปภายหน้าอีกเป็นอันมาก

36. นิทานเรื่องต้นไม้ไทรกับต้นอ้อ

คืนหนึ่งเกิดพายุกล้า
ต้นไม้ไทรต้นใหญ่ริมน้ำ
ละเรือมาตามตลิ่ง
ต้นอ้อยืนริมน้ำนอง
จึงถามต้นอ้อนั้นว่า
พัดแรงท่านไม่เป็นไร
ต้นอ้อร้องตอบด้วยดี
พวกเราไม่อ่อนลมพา
ลมจึงพัดผ่านเราไป
ต้นไม้ไทรได้ฟังคารม
ไม่เล็กรู้จักผันผ่อน
เราเป็นต้นไม้ใหญ่ไซ้

ลมแรงพัดพากระหน่ำ
ล้มกว่าถอนรากลอยต่อง
คิดนิ่งต้นอ้อชายหนอง
ต้นไม้ไทรจ้องมองแปลกใจ
เมื่อคืนนี้พายุไหว
หรือพายุไม่ผ่านมา
พายุเร็วรีหนักหนา
เอนดูโอนมาตามลม
พวกเราจึงไม่อาจล้ม
นึกชมต้นอ้อในใจ
โอนอ่อนหลีกหลบภัยได้
แข็งขึ้นจึงได้อันตราย

%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การต่อสู้กำลังที่มากนั้นหมายถึงต่อสู้ด้วยอ่อนดีกว่าต่อสู้ด้วยแข็ง

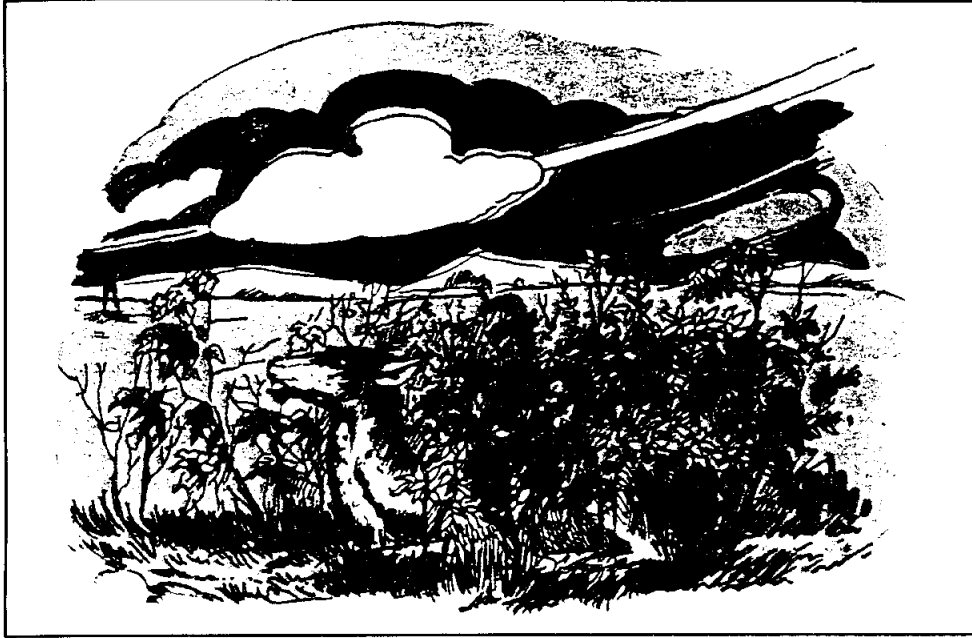
37. นิทานเรื่องหมาจิ้งจอกกับราชสีห์

หมาจิ้งจอกตัวหนึ่งคอยอาสา	รับวาทเป็นบ่าวราชสีห์
ติดตามไปเข้าในพนาลี	ทุกถิ่นที่ตอบสนองสิ่งต้องการ
วันหนึ่งสัตว์ทั้งสองจ้องหาเหยื่อ	หมาจิ้งจอกพบเนื้อมังสาหาร
จึงบอกกับราชสีห์ที่เชี่ยวชาญ	จึงชำนานญจับเนื้อเกิดเชื้อเชิญ
ราชสีห์รู้ว่าหมาจิ้งจอก	จุมกไว้ให้ออกแต่เน้นเน้น
หากพบเนื้อป่าเขาลำเนาเนิน	จึงค่อยเชิญราชสีห์เร็วรีไป
หมาจิ้งจอกเห็นท้วงท่าราชสีห์	องอาจดีจับเนื้อเชือดือได้
จึงบอกกับเจ้าป่าว่าคราใด	พบเนื้อให้ข้าจับข้ารับรอง
จะนำเนื้อมาให้ราชสีห์	ขอท่านจงยินดีตอบสนอง
ราชสีห์ยอมงคให้ทดลอง	หมาจิ้งจอกคะนองลำพองใจ
ครั้นแล้วรีบวิ่งไปที่ในป่า	แลข้างหน้าพบกวางกระจ่างใส
กระโดดขึ้นตะครุบพลันในทันใด	เผอิญให้พบพรานตามกวางมา
จึงยิงศรไปยังสัตว์ทั้งสอง	ศรตกต้องทั้งกวางและทั้งหมา
สัตว์ทั้งสองแค้นสิ้นชีวา	นี้แหละหนามิควรมีเคราะห์กรรม

%% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความทะนงตัวอยากจะมีอำนาจเกินสมควร ย่อมเป็นอันตรายแก่ตัวได้

38. นิทานเรื่องแม่เนื้อกับนายพรานป่า

ครั้งหนึ่งยังมีแม่เนื้อ
และเล็มหญ้ากินเฟลิดเฟลิน

ครั้นแล้วแม่เนื้อเผอิญ
ถือน้ำไม้มาแต่ไกล

แม่เนื้อมีความตกใจ
หลีกหนีรอดพ้นพรานป่า

หากหนีกลางแจ้งนั้นหนา
คงถูกยิงตายแน่นอน

ครั้นหนีลอดไม้ชอกซอน
ยืนนิ่งตะลึงตัวสั่น

นายพรานเข้าใกล้ชิดพลัน
แม่เนื้อซุกซ่อนทันที

ออกท่องเที่ยวเพื่อ

เหลือบเห็นพรานเดิน

คิดหาทางไป

ครั้นนายพรานมา

ไปรังไม่อาจซ่อน

ตรงเชิงเขาวัลย์

นายพรานมองไม่เห็นมี	คิดว่าเนื้อหมี
จึงเดินผ่านเลยเนื้อไป	
ฝ่ายแม่เนื้อเห็นปลอดภัย	จึงและเล็มใบ
เถาวัลย์กินจนพุ่มโปร่ง	
นายพรานแลเห็นจึงโค้ง	คันธนูโค้ง
ยิงถูกแม่เนื้อทรุดลง	
แม่เนื้อก่อนตายจึงปลง	เนรคุณเขาคง
ได้รับผลกระทบมรณา	

%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความที่คิดร้ายต่อผู้ปกป้องรักษาเรา ย่อมเป็นอันตรายแก่ตนเอง

39. นิทานเรื่องหมาดู

ชาวบ้านเลี้ยงหมา	มันมีสี่ตา	มักชอบลอบกัด
เจ้าของใคร่ครวญ	ลูกพรวนผูกมัด	แขวนคอรั้งัด
ไปไหนได้ยืน	หมานั้นเข้าใจ	เจ้าของผูกให้
ของดีทั้งสิ้น	เป็นเครื่องแต่งตัว	เช็ดหัวเคยชิน
อวดไปทุกถิ่น	หมาต่างชื่นชม	ยกย่องกันขรม
ว่าหมาตัวนั้น	มีเครื่องประดับ	รองรับงามครัน
แต่ไม่ช้าพลัน	หมาแก่เข้าใจ	จึงแกล้งไข
เหล่าหมาอย่าเขลา	หมาผูกพรวนซัด	ลอบกัดคนเข้า
ถูกประจานเอา		ความชั่วมันมี

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เครื่องประดับสำคัญอยู่ที่ความดี ความชั่วของผู้ที่ใช้ เครื่องประดับนั้น ถ้าเครื่องประดับเป็นเครื่องหมายความชั่วแล้ว ก็เป็นเครื่องประจานหาใช่ เครื่องประดับไม่

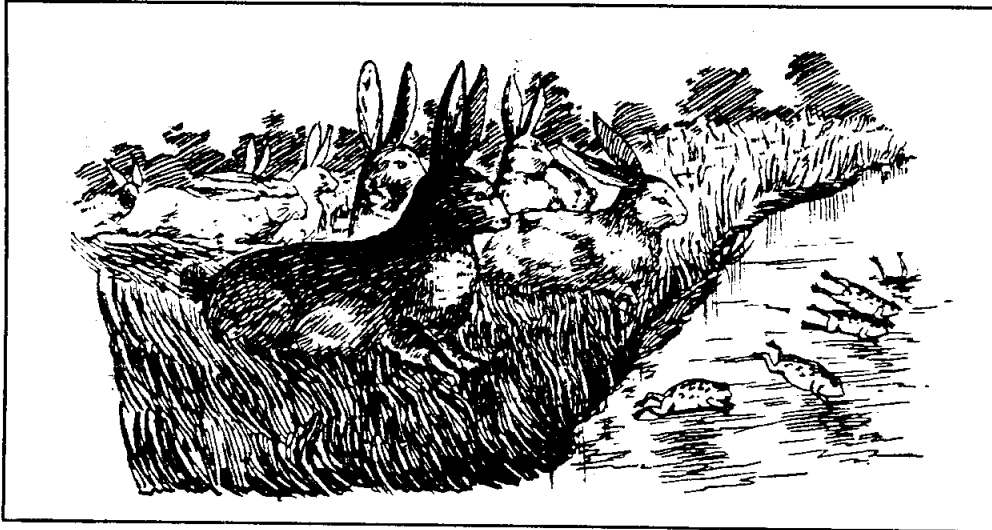
40. นิทานเรื่องพ่อค้าเกลือกับโคต่าง

วัวต่างของพ่อค้าเกลือ	เจ้าของเอื่อเพื่อหนักหนา
ถนอมใช้ยาวนานมา	รู้ค่าวัวต่างอย่างดี
วันหนึ่งวัวค่อยค่อยเดิน	ผ่านเนินห้วยธารทองที่
ก้าวพลาดตกน้ำทันที	เกลือนี้ละลายหมดไป
ของที่บรรทุกเมาหลัง	วัวต่างคิดครั้งไหนไหน
หากลงแช่น้ำร่ำไร	ของบนหลังไซ้ไรเบาจริง
พ่อค้าเกลือเห็นวัวโง่	จึงโยนุ่นไว้ทุกสิ่ง
วัวต่างแก้งทำประวิง	แล้วกลิ้งลงน้ำทันใด
นุ่นอุ้มน้ำชุ่มแช่น้ำ	หนักล้าสุดเดินขึ้นได้
วัวทำเช่นนั้นครั้งไร	ก็ต้องหนักไปกว่าเดิม
คราวหลังวัวต่างจึงเช็ด	ไม่เตร็ดเตร่ทำฮึกเหิม
หรือกล้ากระทำซ้ำเดิม	แล้วเริ่มทำดีต่อกัน

%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนโง่เอาเปรียบเขาบ่อยนัก เขาคงรู้เท่าทำโทษคนโง่ให้
สมกับที่โง่เขาได้

41. นิทานเรื่องกระต่ายป่ากับกบ

ยังมีกระต่ายป่า
 ริมธารข้างน้ำ
 ครั้นเมื่อฝูงกระต่าย
 วิวควายมิได้เว้น
 วิ่งหนีเข้าซ่อนซุก
 เช่นนี้มาตราบจน
 จึงมาปรึกษากัน
 ตกใจทุกทุกที
 ต่างพร้อมใจกันว่า
 จะได้ไม่อับอาย
 วิ่งจนถึงลำธาร
 เห็นกบตื่นตกใจ
 กระต่ายเด๋มาชะงัก
 เราใช้ตกใจซ้ำ
 ฉะนั้นพวกเราอย่า
 ร่วมกันกลับลำเนา

ต่างออกมาหาอาหาร
 ทุกเวลาเช้าและเย็น
 ออกกระจายเล็มหญ้าเห็น
 หวาดว่าจะทำร้ายตน
 กอหญ้าทุกทั่วแห่งหน
 เบื่อหน่ายยิ่งที่วิ่งหนี
 อยู่ซ้ำปล้นไม่สุจริต
 ฝูงวิวควายที่ใกล้กาย
 เรจงมาฆ่าตัวตาย
 ลำบากตนอีกต่อไป
 หมายประหารชีวิตไซ้ไร
 กระโจนลงที่ในน้ำ
 พวกเพื่อนรักโง่ยิ่งล้ำ
 พวกอื่นเป็นเช่นพวกเรา
 พวกกันฆ่าตัวตายเขลา
 อยู่เป็นสุขทุกเช้าเย็น

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า บางทีรู้สึกว่าคุณมีความทุกข์ร้อนยิ่งกว่าผู้อื่น แต่ที่จริงผู้ที่
 เขามีความทุกข์ร้อนกว่าตัวยังมี เพราะฉะนั้นในการที่จะทำอะไรไปด้วยความรู้สึกทุกข์ร้อน
 ควรพิจารณาเสียให้มากกว่าก่อน

42. นิทานเรื่องกวางกับเสือ

กวางตัวหนึ่งและเสียมหญ้าหากินเพลิน	อยู่แถวเนินชายป่าเหลืองตาจ้อง
เห็นนายพรานถือหน้าไม้เล็งหมายปอง	ด้อมด้อมมองที่อยู่ในหมู่ไม้
กวางตกใจระรัวกลัวตัวสั้น	กระโดดหนีเข้าป่าพลันสนั่นไหว
พรานสะกดรอยประชิดติดตามไป	กวางเห็นจวนตัวไซ้รั้นไม่รอด
จึงวิ่งเลว่งล้ำเข้าถ้ำเสือ	หวังว่าเสือลี้ภัยไปตลอด
พรานเลยไปช่วยให้ไม่มัวยมอด	กวางก็ปลอดภัยอันตรายน
เสือหมอบฟูบอยู่ข้างระหว่างหิน	กวางล่องถิ่นเลื่องับคอบัพหงาย
ก่อนกวางสิ้นใจบับชีวาวย	ร้องว่าตายเพราะประมาทไม่คาดการณ์
หนินายพรานมาปะจ่อมพยัคฆ์	ช่างร้ายนักทั้งผองสองสถาน
อันตรายนมากล้นพ้นประมาณ	ย่อมเปรียบปานทุกอย่างก้าวที่เท้าเดิน

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การที่จะหลบหลีกอันตราย จงคิดดูเสียให้รอบคอบก่อน
ระวังอย่าวิ่งเข้าไปหาอันตรายเข้าอีกได้

43. นิทานเรื่องลิงกับคนทอดแห

ชายหนึ่งทอดแหริมคลอง เทียบเรือไว้ริมค้ำ	น้ำเปี่ยมฝั่งนอง
ชายน้ำมีหัวใหญ่ยิ่ง ออกลูกสุกคอกเหลือหลาย	แผ่ทั้งกำนัง
ลิงปลิดหัวกินเดียวคาย ลงมาเห็นชายเหวี่ยงแห	เหลียวมองข้างกาย
นึกจงนพั่งสายดาแล ลืมหินลูกหว้าบัดดล	เอ๊ะอะไรแน่
ชายนั้นทอดแหเพลินจน ผูกเรือทิ้งไว้กลับไป	หัวข้าวเหลือทน
คิดว่ากินข้าวแล้วไซ้ ทอดแหต่ออีกจนพอ	จะกลับมาใหม่
ลิงเห็นคนกลับแล้วหนอ รีบไต่ลงเรือทันที	ด้วยใจจดจ่อ
จับแหทอดปลาเร็วรี พันมือพันตีนลึงยุง	แหใหญ่เหลือที่
ยั้งดั้นยั้งพันกันนุง แหพันตัวม้วนลงไป	ลิงคบน้ำผลุง
ก่อนลึงจมว่าสาใจ ตัวเองที่ชอบสู้	สมน้ำหน้าไซ้

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า จะทำการสิ่งใดต้องรู้จักประมาณกำลังคน อย่าหลงไปว่า
ใครเขาทำอะไรได้แล้วเราจะทำเหมือนเขาไปได้ทุกอย่าง

44. นิทานเรื่องคนเลี้ยงแพะกับลูกเสือ

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้า	ปล่อยฝูงแพะหาเล็มหญ้า
ข้างทางรถไฟไปมา	เข้าป่าลัดเลาะตัดไม้
เพื่อนำมาทำเป็นคอก	เดินออกถึงเชิงเขาใหญ่
จึงพบลูกเสือทันใด	หลงจากแม่ไซรัล่าพัง
จับตัวเอามาเลี้ยงหัด	ขโมยแพะกัลดม้ง
ลูกแพะชาวบ้านหายจ้ง	ลูกเสือนำปลังจับมา
วันไหนขโมยสองตัว	เสือกัดกินหัวตัวหนา
ให้เจ้าของเพียงएका	เช่นทุกวันมาเนิ่นนาน
วันไหนขโมยไม่ได้	ลูกเสือกก็ไม่จ้งน้งาน
รอถึงกลางคืนค้อยคลาน	จับแพะของบ้านตัวเอง

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การคิดหาประโยชน์ใส่ตัวในทางมิชอบ ลงปลายมักจะเสีย
ประโยชน์ตนเอง

45. นิทานเรื่องคนเลี้ยงวัวกับวัวหาย

วัวบ้านฝูงหนึ่ง	เจ้าของบ้านจึง	ปล่อยให้กินหญ้า
อยู่ที่กลางทุ่ง	หมายมุ่งใกล้ตา	จะไปจะมา
		มองเห็นได้ดี
วัวเจ้าปัญญา	ตัวหนึ่งคิดว่า	หากินกับที่
เพื่อนฝูงมากมาย	หายากเต็มที	หญ้าเขียวขจี
		จะมีที่ไหน
จึงคิดหลบตี	จากฝูงตัวนี้	หากินไกลไกล
ชายป่าลำพัง	คงยังจะได้	หญ้าอ่อนอ่อนไซ้
		กินให้พุงกาง
มิช้ามินาน	ราชสีห์อาจหาญ	ได้กลืนสาบสาบ
เห็นวัวกินหญ้า	เดินหน้าอำพราง	อ้อมหน้ามาขวาง
		กระโจนกัดปล้ำ
ครั้นวัวสิ้นชีพ	ราชสีห์รีบ	คาบวัวไปถ้ำ
เวลาบ่ายคล้อย	คนคอยต้อนซ้ำ	นับวัวเกือบค่ำ
		รู้ว่าวัวหาย

46. นิทานเรื่องเด็กเลี้ยงแกะ

วันหนึ่งเด็กเลี้ยงแกะน้อย	ดื้อนแกะด้อยด้อย
ออกไปยังท้องทุ่งนา	
ฝูงแกะและเล็มใบหญ้า	ตามแนวแถวป่า
ถิ่นที่ขจีสีสัน	
เด็กน้อยเลี้ยงแกะทุกวัน	บ้ายคล้อยสุริยัน
ล้วงลับไล่แกะกลับเรือน	
เด็กน้อยมิได้เซเชือน	รุ่งอรุณคอยเดือน
ไล่ดื้อนแกะทุกวันมา	
วันหนึ่งเกิดสนุกหนักหนา	หลอกด้วยมุสา
ว่ามีเล็กร้ายฉกรรจ์	
บอกพวกชาวบ้านเหล่านั้น	ช่วยเหลือสารพัน
เพื่อเข่นพิฆาตพยัคฆ์	
เด็กน้อยหัวเราะก๊ากก๊าก	ชาวบ้านหอบฮัก
โกรธเด็กสุดที่พรรณนา	
ต่อมาไม่นานนักหนา	ปรากฏพยัคฆา
ไล่ดื้อนกัดแกะกินกัน	
เด็กน้อยตกใจตัวสั่น	เรียกชาวบ้านพลัน
โปรดช่วยด้วยเถิดเอาบุญ	
ชาวบ้านได้ยินงงุน	เด็กหลอกว่าวุ่น
เหมือนเช่นครั้งก่อนเราจำ	
ทุกคนไปเชื่อถ้อยคำ	ต่างคนเงิบงำ
ต่างคนต่างไม่นำพา	
ฝูงแกะถูกพยัคฆา	จับเป็นกักขา
ล้มตายมากมายกำยกอง	
นี่แหละมนุษย์ทั้งผอง	ควรรู้ครีครอง
อย่าทำเช่นนี้มีดี	
เด็กเลี้ยงแกะเป็นสักขี	ตัวอย่างบัดสี
ควรจำเป็นอุทาหรณ์	

%% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %% %%

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า การพูดโกหกโดยความคะนอง ย่อมนำผลร้ายมาสู่ตนเอง